

му, още и една сопа и яко вжже. Но и този храбъръ юнакъ заспалъ и чакъ при изгрѣвъ слънце се събудилъ. Бащата дошълъ, видѣлъ, че просото било още повече изкосено и толкова се ядосалъ, че едва можалъ да каже: „Ако и третиятъ пазачъ се оспи, всичкото просо ще отиде по дяволитѣ; тогава нѣма да има нужда и отъ пазачъ!“

На третата нощъ отишелъ най-малкиятъ братъ. Той не взелъ съ себе си никакво оръжие, но добръ се въоръжилъ срѣщу съня: разпръсналъ тръни и бодили по мѣстото, дѣто стоялъ да пази; за да го бодатъ щомъ легне да спи, и така да бжде цѣла нощъ буденъ и на шрекъ. Когато минала полунощъ, той чулъ шумъ, който все повече се приближавалъ и приближавалъ къмъ него. И ето, той видѣлъ, че нѣщо пасе просото; отвилъ едно вѣже отъ пояса си и тихичко тръгналъ къмъ крадеца. Когато го наближилъ, той видѣлъ, че крадецътъ билъ едно много хубаво конче. Зарадвалъ се малкиятъ братъ, низко се скрилъ въ просото близо до коня, направилъ примка на едниа край на вжжето, изкустно я мѣтналъ и хваналъ кончето. А то самó тръгнало подиръ него, и той го отвелъ и затворилъ въ обора на бащинитѣ си коне, а слѣдъ това спокойно си легналъ и заспалъ на кревата си. Братята му го събудили и почнали да го подиграватъ, че билъ най-добрия пазачъ, защото отъ кревата си знаелъ да пази. Дошълъ и бащата. Най-малкиятъ неговъ сънь ги завелъ въ обора, отключилъ го, бутналъ вратата и казалъ: „Ето крадецътъ на нашето просо!“ Отъ очудване тѣ нищо не могли да кажатъ: не сваяли очи отъ чудно-хубавото, стройно и бѣло като сребро конче. Отгдѣ е дошло, чие е то? — това никой не знаелъ. Бащата билъ много доволенъ и радостенъ. Той нарекалъ красивото и пѣргово